

SALT LAKE CITY

” Kom, så går vi hem och tänder ljuset.”

Det finns de som tror att Olympiska spelen i Salt Lake City är över. Inget kan vara mer fel. De har just börjat. Jag menar – efterarbetet.

Spelen har satt djupa spår i snön, de kommer för alltid att finnas där, även om nu tövädret faller in och solen kommer att tina upp skatebordvallar, istappar kring storslalomportar och den av publik omgärdade målgången.

Journalister kommer att nagelfara resultaten och historieböckerna kommer att tryckas med stora vita fält, där de dopades namn osynligt kommer att skrivas.

Denna gång fanns ingen ”Skönhet” och inget ”Odjur”, som tapetserade kvällstidningarnas löpsedlar. Nu fanns ”den förlorade hedern” av en skidsport, som alltid har funnits framför våra ögon med kraftfulla, ärliga stavtag och sköna diagonaler i harmonisk lutning.

Nu tycks det som om de medicinska testpiloterna tagit över, de sanslösa samvetena, som kommit nära en himmelsk hybris på hög höjd och i låglänta dalar som Soldier Hollow.

När vi i dessa dagar tacklar resterna av den pensionsdrabbade ”barneviksspiralen”, känner vi hur slipade stålkanter gnager sönder näringslivets idoler i tysta slutna styrelserum, såväl som i linimentdoftande omklädningsrum.

Det är som i en yttersta tid, då allt står på spel. Prestationshöjande medel, prestationsrelaterade pensioner; osannolika avtal och svekfulla händelser, som känns mera smärtsamma än en hektisk femmil.

Jag förstår att våra Olympiska spel snart kan packa ihop och den glädjeyra, som kan utstrålas från prispallen förblir ett hån mot den olympiska tanken.

En gång var lagerkransen ärans och kampens segersymbol, Nu har miss-tänksamhet infunnit sig som en naturlig ingrediens då segraren bestiger pallen.

Per Elofsson har sagt den bästa repliken under hela spelen. På frågan hur han upplever dessa svarar han: ”Jag tar det som en träningstillfälle!”

Ja, så har det blivit. Ett bra träningstillfälle. Varje idrottsjournalist bör inse detta. Så även kungen av Sverige, där han står med sin nådiga drottning vid målgången.

När jag såg kungens huvudskakningar och minspel vid Elofssons målgång, efter femmilen, förstod jag att han inte hade begripit någonting.

Istället för en påträngande likgiltighet borde han rusat ner och kramat om Per, stötta honom. Just för att visa på den olympiska tankens innebörd, mål och mening: att kämpa väl.

Det var så Per gjorde med utvallade, svåråkta skidor och med en dopad ”spannienråtta”, som knäkt honom på tremilen, i minnet.

Under dessa sena olympiadagar läser jag den grekiske författaren Giorgos Seferis produktion. Han har kallats ”stenarnas diktare” och därmed avses hans längtan efter att nå bakom och bortom förstenade kroppar, statyer, för att finna mening. Det visar också på en inre kamp, för att kunna hålla den antika livsbejakelsen vid liv, att inte förlora i kampen mot våldets övergrepp och dödens mörker. Det är insiktsfullt att i dessa tider påminnas om slutorden i en dikt, skriven i Athen, februari 1939: ”Jag är trött på skymningen, kom så går vi hem, kom så går vi hem och tänder ljuset.”

Hans-Evert Renéius